



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 643

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 8 septembrie 2011

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
HOTĂRĂRI ALE SENATULUI		
44.	— Hotărâre privind validarea unor magistrați aleși ca membri ai Consiliului Superior al Magistraturii	2
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 863 din 23 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) lit. b ¹) și b ²) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic	2–5
	Decizia nr. 897 din 30 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 256 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	5–6
	Decizia nr. 899 din 30 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	6–8
	Decizia nr. 945 din 7 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 269 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	8–9
	Decizia nr. 946 din 7 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 256 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	9–10
	Decizia nr. 1.057 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96, art. 97 și art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	11–12
	Decizia nr. 1.086 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) lit. e) și art. 109 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	12–13
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
870.	— Hotărâre privind aprobarea Acordului de colaborare dintre Ministerul Culturii și Patrimoniului Național din România și Ministerul Culturii din Republica Moldova, semnat la Chișinău la 12 aprilie 2011	14
	Acord de colaborare între Ministerul Culturii și Patrimoniului Național din România și Ministerul Culturii din Republica Moldova	14–16

HOTĂRĂRI ALE SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE**privind validarea unor magistrați aleși ca membri
ai Consiliului Superior al Magistraturii**

Având în vedere:

— Decizia Curții Constituționale nr. 53 din 25 ianuarie 2011 referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a Hotărârii Plenului Senatului nr. 43 din 22 decembrie 2010 privind validarea magistraților aleși ca membri ai Consiliului Superior al Magistraturii, prin care s-a constatat neconstituționalitatea Hotărârii Senatului nr. 43/2010 privind validarea magistraților aleși ca membri ai Consiliului Superior al Magistraturii;

— Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 483 din 21 iulie 2011, în temeiul prevederilor art. 133 alin. (2) lit. a) și alin. (4) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 18 alin. (4) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se validează doamna judecător Mona Maria Pivniceru, doamna judecător Alina Nicoleta Ghica și doamna procuror Florentina Gavadia ca membri ai Consiliului Superior al Magistraturii, pentru un mandat de 6 ani, care va expira la data de 6 ianuarie 2017.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 7 septembrie 2011, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI

MIRCEA-DAN GEOANĂ

București, 7 septembrie 2011.

Nr. 44.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 863

din 23 iunie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) lit. b¹) și b²)
din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic**

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 pct. 4 și 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/2009 pentru modificarea și completarea Legii învățământului nr. 84/1995 și a Legii nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, excepție ridicată de Ion Criveanu în Dosarul nr. 8.137/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă ca urmare a abrogării textelor criticate prin Legea educației naționale nr. 1/2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 28 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 8.137/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II pct. 4 și 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/2009 pentru modificarea și completarea Legii învățământului nr. 84/1995 și a Legii nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic**, excepție ridicată de Ion Criveanu într-o cauză având ca obiect anularea unei decizii de pretransfer la cerere, emisă de Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, precum și anularea Ordinului ministrului educației, cercetării și tineretului nr. 5.743/2008 pentru aprobarea Metodologiei privind mișcarea personalului didactic din învățământul preuniversitar, ce reglementează posibilitatea transferării, respectiv pretransferării unei persoane, titulară în învățământ, din funcția/postul de învățător/institutor în cea de profesor, după absolvirea unei instituții de învățământ superior, fără a fi susținut concurs de titularizare pentru funcția/postul de profesor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, referitor la neconstituționalitatea extrinsecă a textelor criticate, autorul susține că emiterea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 40/2009 s-a făcut cu încălcarea de către puterea executivă a dispozițiilor art. 115 alin. (4) din Constituție, neexistând o situație extraordinară a cărei reglementare nu putea fi amânată, care să justifice emiterea acesteia, și a celor ale art. 115 alin. (6) din Constituție, conform cărora ordonanțele de urgență nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție.

De asemenea, criticând constituționalitatea extrinsecă a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 40/2009, se susține și că aceasta este lovită de nulitate, nefiind contrasemnată de către toți miniștrii care au obligația punerii ei în executare, așa cum prevede art. 108 alin. (4) din Constituție. În acest sens, autorul arată că ordonanța de urgență în cauză nu a fost contrasemnată de ministrul muncii, familiei și protecției sociale, ci de un secretar de stat care nu are calitatea de membru al Guvernului.

Cu privire la pretinsa încălcare a prevederilor art. 16 din Constituție, se arată că aplicarea textelor criticate creează discriminare între persoane aflate în situații identice, permițând unor cadre didactice să acceadă la posturi dintr-o treaptă superioară de învățământ, fără susținerea unui concurs, potrivit prevederilor legale. Totodată, se afirmă că aceleași prevederi legale permit exercitarea unor drepturi și a unor libertăți prin încălcarea drepturilor și libertăților altor persoane, contravenind în acest fel dispozițiilor constituționale ale art. 53 și 57, precum și prevederilor art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și arată că textele legale criticate nu contravin normelor constituționale invocate.

Astfel, se apreciază că dispozițiile art. II pct. 4 și 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/2009 nu încalcă prevederile constituționale ale art. 16, întrucât legea prevede condițiile ce trebuie îndeplinite pentru realizarea pretransferului și toate persoanele care îndeplinesc aceste condiții au dreptul de a-l solicita, conform prevederilor Legii nr. 128/1997.

De asemenea, instanța arată că textele de lege criticate nu contravin nici prevederilor art. 53 din Constituție, deoarece stabilirea condițiilor de pretransfer și de transfer nu are drept consecință restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Referitor la încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 57, se susține că normele legale criticate nu contravin principiului potrivit căruia drepturile și libertățile constituționale se exercită cu bună-credință, fără încălcarea drepturilor și libertăților celorlalți, atât timp cât toate persoanele angajate în învățământ, care îndeplinesc condițiile prevăzute de lege, pot beneficia de dreptul de transfer sau de pretransfer, așa cum a fost reglementat prin dispozițiile art. II pct. 4 și 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/2009.

Instanța consideră că emiterea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 40/2009 nu s-a făcut cu încălcarea dispozițiilor art. 115 alin. (4) din Constituție, fiind motivate atât urgența adoptării, cât și existența situației extraordinare a cărei reglementare nu putea fi amânată. Totodată, se arată că prin dispozițiile legale criticate nu sunt încălcate nici prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție, deoarece aplicarea lor nu afectează instituțiile fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât dispozițiile criticate au fost abrogate prin Legea educației naționale nr. 1/2011.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art. II pct. 4 și 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/2009 pentru modificarea și completarea Legii învățământului nr. 84/1995 și a Legii nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 286 din 30 aprilie 2009, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 387/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 898 din 22 decembrie 2009.

Din motivarea excepției de neconstituționalitate Curtea reține însă că, în realitate, autorul critică numai dispozițiile art. II pct. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/2009.

Având în vedere că, potrivit dispozițiilor art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, modificările și completările actelor normative se încorporează în actele de bază, identificându-se cu acestea, de la data intrării lor în vigoare, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 10 alin. (1) lit. b¹) și b²) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 16 iulie 1997, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții introduse prin art. II pct. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/2009.

Dispozițiile legale criticate au următorul cuprins: „(1) *Ordinea ocupării posturilor didactice din învățământul de stat este: [...]*

b¹) pretransferarea la cerere și transferarea personalului didactic disponibilizat prin restrângere de activitate sau prin desființarea unor unități școlare se realizează și din mediul rural în cel urban, dacă persoana respectivă a obținut media minim 7 la concursul de titularizare sau dacă avea media minim 7 la repartiția guvernamentală;

b²) pretransferarea la cerere și transferarea personalului didactic disponibilizat prin restrângere de activitate sau prin desființarea unor unități școlare se realizează și între nivelurile de învățământ, cu condiția suplimentară a parcurgerii unui program de perfecționare/formare continuă în ultimii 5 ani;”.

În opinia autorului excepției se susține că textele criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 57 — *Exercitarea drepturilor și a libertăților*, ale art. 108 alin. (4) referitor la actele Guvernului, ale art. 115 alin. (4) și (6) privind delegarea legislativă, precum și dispozițiile art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului cu privire la egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile legale criticate au fost abrogate prin prevederile art. 361 alin. (2) din Legea educației naționale nr. 1/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 10 ianuarie 2011. Potrivit celor statuate prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011*), nepublicată încă la data pronunțării prezentei decizii, Curtea Constituțională este competentă să se pronunțe cu privire la excepțiile de neconstituționalitate având ca obiect norme juridice abrogate la data pronunțării, în măsura în care acestea produc efecte juridice în cauzele în care au fost invocate.

Așa fiind, Curtea constată că textele de lege criticate continuă să producă efecte juridice în cauza dedusă judecării, întrucât Ordinul ministrului educației, cercetării și tineretului nr. 5.743/2008 a fost emis pe baza acestora, iar decizia de pretransfer atacată de autorul excepției la instanța de contencios administrativ, emisă potrivit acestui ordin, a rămas aplicabilă și în urma abrogării exprese a Legii nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic prin Legea educației naționale nr. 1/2011.

Prin urmare, Curtea are competența de a controla constituționalitatea dispozițiilor art. 10 alin. (1) lit. b¹) și b²) din Legea nr. 128/1997 chiar dacă ele nu mai sunt în vigoare la data pronunțării acestei decizii.

Referitor la critica privind neconstituționalitatea extrinsecă a textelor criticate, Curtea constată că dispozițiile art. 10 alin. (1) lit. b¹) și b²) din Legea nr. 128/1997, introduse prin prevederile art. II pct. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/2009, nu contravin dispozițiilor constituționale ale art. 108 alin. (4) coroborate cu cele ale art. 115.

Curtea reține în acest sens că atât existența situației extraordinare, cât și urgența adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 40/2009 au fost motivate de legiuitor în preambulul ordonanței de urgență. Astfel, reglementarea măsurilor în cauză a fost impusă de nevoia asigurării condițiilor de acces egal pe piața muncii și a identificării unor soluții optime de combatere a efectelor crizei economice, de necesitatea eliminării situațiilor discriminatorii apărute prin aplicarea prevederilor art. 10 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 128/1997, cu modificările și completările ulterioare, în contextul în care, potrivit Calendarului mișcării personalului didactic din învățământul preuniversitar pentru anul școlar 2009—2010, aprobat prin Ordinul ministrului educației, cercetării și tineretului nr. 5.742/2008, cu modificările ulterioare, erau deja în curs de derulare activitățile privind constituirea catedrelor, încadrarea personalului didactic titular și vacantarea posturilor didactice/catedrelor pentru sesiunea de pretransferare și transferare pentru restrângere de activitate. Totodată, Curtea a avut în vedere și faptul că adoptarea acestor măsuri se impunea până la finalizarea anului școlar 2008—2009, pentru a fi asigurat un timp suficient în vederea punerii lor în aplicare începând cu anul școlar 2009—2010. Așadar, măsurile legale criticate trebuiau adoptate cu maximă celeritate, astfel încât emiterea ordonanței de urgență a fost pe deplin justificată.

Cu privire la critica privind neconstituționalitatea intrinsecă a textelor criticate, prin Decizia nr. 76 din 2 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 168 din 22 februarie 2006, Curtea a reținut că, de regulă, ocuparea posturilor din învățământul de stat se face prin concurs organizat anual, cu anunțarea posturilor neocupate de titulari la unitățile de învățământ. În funcție de rezultatele obținute la concurs, personalul didactic poate opta, dintre posturile scoase la concurs, pentru posturi la diferite cicluri de învățământ, respectiv pentru unități școlare din mediul urban sau rural.

Dispozițiile art. 10 alin. (1) lit. b¹) și b²) din Legea nr. 128/1997, criticate ca fiind neconstituționale, prevăd o altă modalitate de ocupare a posturilor din învățământul de stat, respectiv prin pretransferare la cerere și transferare pe un post devenit vacant la o altă unitate de învățământ și din mediul rural în cel urban, dacă persoana respectivă a obținut media minim 7 la concursul de titularizare sau dacă avea media minim 7 la repartiția guvernamentală, respectiv și între nivelurile de învățământ, cu condiția suplimentară a parcurgerii unui program de perfecționare/formare continuă în ultimii 5 ani.

Curtea constată că textele criticate nu conțin nicio dispoziție de natură să creeze privilegii ori discriminări, aplicându-se tuturor persoanelor aflate în situațiile prevăzute de cele două ipoteze legale și care solicită să fie transferate sau pretransferate.

Curtea reține, de asemenea, că stabilirea condițiilor de pretransfer și de transfer al personalului didactic în unități de învățământ de același nivel sau de niveluri diferite ori în cadrul aceluiași mediu sau dintr-un mediu în altul este opțiunea legiuitorului, aceasta fiind, la rândul său, expresia nevoilor sociale, economice sau de altă natură existente în anumite perioade de timp și având ca finalitate adaptarea legislației în vigoare la aceste realități. De altfel, în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 40/2009 legiuitorul specifică faptul că măsurile prevăzute în textele acesteia au ca scop preîntâmpinarea blocajelor ce pot apărea pe piața muncii ca urmare a efectelor crizei economice.

*) Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) lit. b¹) și b²) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, excepție ridicată de Ion Criveanu în Dosarul nr. 8.137/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 897

din 30 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 256 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 4.087D/2010 și nr. 4.286D/2010 la Dosarul nr. 4.085D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 272 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Cristian Bălan în Dosarul nr. 38.856/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, care formează obiectul Dosarului nr. 4.085D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 4.087D/2010 și nr. 4.286D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 272 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Petre Plugariu în Dosarul nr. 38.869/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și de Ionel Pădurariu în Dosarul nr. 38.868/3/2009 al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 4.087D/2010 și nr. 4.286D/2010 la Dosarul nr. 4.085D/2010.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 9 și 30 iunie 2010 și 15 octombrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 38.856/3/2009, nr. 38.869/3/2009 și nr. 38.868/3/2009, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 272 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**, excepție ridicată de Cristian Bălan, Petre Plugariu și Ionel Pădurariu în cauze având ca obiect soluționarea unor acțiuni în răspundere patrimonială.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât nu definesc sintagma „plată nedatorată”, nu prevăd modul în care se face restituirea sumei nedatorate, cazurile de excludere ce pot interveni de la plata sumei considerate nedatorată, cine are dreptul legal de a stabili caracterul de sumă nedatorată, momentul până la care se poate solicita restituirea și nici dacă sunt vizate sumele de bani primite cu titlu de indemnizație de concediere. Totodată, autorul mai arată că întinderea și modul de executare a obligației de restituire trebuie stabilite de instanța judecătorească, și nu de către angajator. Astfel, se susține că sunt încălcate prevederile art. 1 alin. (3) și art. 21 alin. (1)—(3) din Constituție.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, autorul excepției criticând mai degrabă modul de interpretare a textului legal criticat în mod formal decât conținutul său normativ.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 272 alin. (1) din Legea

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 256 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Cristian Bălan în Dosarul nr. 38.856/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, de Petre Plugariu în Dosarul nr. 38.869/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și de Ionel Pădurariu în Dosarul nr. 38.868/3/2009 al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 899

din 30 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Augustin Zegrean — președinte
Aspazia Cojocar — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Benke Károly — magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Simona Tunde Aldea în

nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003. Ulterior sesizării Curții, Legea nr. 53/2003 — Codul muncii a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, iar soluția legislativă criticată se regăsește în momentul de față la art. 256 alin. (1) din cod, care are următorul cuprins: „(1) Salariatul care a încasat de la angajator o sumă nedatorată este obligat să o restituie.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept și ale art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate formulată, Curtea observă că autorul acesteia nu face o veritabilă critică de neconstituționalitate. Curtea reține că acesta, pentru a avea parte de o soluție favorabilă în cadrul litigiului, critică textul prin prisma unor insuficiențe legislative, ajungând la concluzia că acesta ar trebui completat pentru a corespunde exigențelor constituționale. Însă chestiunile invocate de autorul excepției nu au relevanță constituțională și sunt mai degrabă propuneri de lege ferenda pe care acesta le face; potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea nu are competența de a modifica sau completa textul legal supus controlului de constituționalitate, astfel de operațiuni aparținând competenței exclusive a legiuitorului originar sau delegat.

Dosarul nr. 3.858/117/2009 al Curții de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale pentru minori și familie.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că munca prestată în temeiul dispozițiilor legale criticate nu reprezintă muncă forțată, ci o expresie a marjei de apreciere a legiuitorului în domeniul raporturilor de muncă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.858/117/2009, **Curtea de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale pentru minori și familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**, excepție ridicată de Simona Tunde Aldea într-o cauză având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dispozițiile legale criticate obligă angajatul ca pe perioada preavizului pe care trebuie să îl dea atunci când demisionează să efectueze o muncă forțată. Astfel, munca trebuie prestată chiar în lipsa consimțământului angajatului, care, în mod injust, este constrâns să efectueze o activitate lucrativă, în caz contrar, riscând sancționarea sa disciplinară.

Curtea de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale pentru minori și familie apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată arătând în acest sens că pe perioada preavizului salariatul își menține calitatea de angajat cu toate drepturile și obligațiile care decurg din contractul individual de muncă. Se mai apreciază că termenul de preaviz este un beneficiu recunoscut în favoarea angajatorului, pentru a i se da posibilitatea de a lua măsurile necesare înlocuirii angajatului demisionar și, astfel, de a evita consecințele negative pe care le-ar putea produce încetarea intempestivă a contractului de muncă. În fine, se arată că, în condițiile art. 79 alin. (8) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, este recunoscută posibilitatea salariatului de a demisiona fără preaviz.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 79 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003. Ulterior, Legea nr. 53/2003 a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, soluția legislativă criticată fiind preluată prin art. 81 alin. (1) din lege, text care are următorul cuprins:

„(1) Prin demisie se înțelege actul unilateral de voință a salariatului care, printr-o notificare scrisă, comunică angajatorului încetarea contractului individual de muncă, după împlinirea unui termen de preaviz.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 42 privind interzicerea muncii forțate, precum și textului art. 4 privind interzicerea sclaviei și a muncii forțate din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

Legiuitorul este liber să creeze cadrul legal necesar în care angajatul poate avea inițiativa încetării contractului de muncă prin demisie. În situația demisiei, normele legale incidente trebuie să reglementeze o procedură la finalul căreia interesele ambelor părți — angajatul și angajatorul — să nu fie afectate printr-un atare act. Prin urmare, drepturile și obligațiile părților trebuie să fie echilibrate, pentru a nu se ajunge la situația în care, prin absolutizarea interesului uneia sau alteia dintre părți, să fie afectate interesele celeilalte. Astfel, legiuitorul trebuie să dea efect direct și imediat manifestării de voință unilaterale a angajatului, fără însă a perturba, a vătăma sau a afecta în sens negativ activitatea angajatorului.

În acest sens, pentru a permite angajatorului să înlocuiască persoana care demisionează, legiuitorul a înțeles să instituie un termen de preaviz în care angajatul, notificând angajatorului actul său, înțelege să mai desfășoare activitate în serviciul acestuia, menținându-și pe această perioadă toate drepturile și obligațiile contractuale. O atare opțiune legislativă este motivată de faptul că exprimarea intempestivă a opțiunii angajatului în sensul încetării raporturilor de muncă prin demisie, fără parcurgerea prealabilă a termenului de preaviz, poate avea efecte iremediabile asupra activității economice a angajatorului. Or, în condițiile existenței acestui termen, angajatorul are un răgaz suficient pentru a căuta un înlocuitor care să asigure continuitatea activității pe postul celui ce demisionează, fără ca acest lucru să echivaleze cu încercarea de a zădărnici manifestarea de voință deja exprimată sau cu obligarea angajatului de a efectua muncă forțată.

De asemenea, Curtea constată că munca depusă pe perioada termenului de preaviz este efectuată în temeiul legii și, nu în ultimul rând, al contractului individual de muncă, contract care trebuie să se încadreze în cerințele și exigențele legale existente. Prin urmare, o obligație legală, negociată și consacrată contractual este acceptată în mod expres la momentul încheierii contractului individual de muncă, angajatul cunoscând și acceptând o atare clauză contractuală. Astfel, angajatul nu este forțat să presteze munca, ci este obligat la o anumită conduită, respectiv să se supună și să respecte clauzele contractuale și prevederile legii.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Simona Tunde Aldea în Dosarul nr. 3.858/117/2009 al Curții de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale pentru minori și familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 945

din 7 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 269 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 284 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Gheorghe Drăgan și alții în Dosarul nr. 11.707/118/2009 al Curții de Apel Constanța — Secția civilă, minori și familie, litigii de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textul criticat reglementează competența teritorială a instanțelor judecătorești într-un mod favorabil salariaților. Totodată, mai arată că autorul excepției ridică probleme de aplicare a acestui text în cazul coparticipării procesuale active, iar tranșarea acestei chestiuni nu este de competența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 11.707/118/2009, **Curtea de Apel Constanța — Secția civilă, minori și familie, litigii de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 284 din Legea**

nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Gheorghe Drăgan și alții într-o cauză având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile legale criticate încalcă art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3), art. 24 alin. (1) și art. 53 din Constituție, întrucât nu țin seama de domiciliul procesual ales al părților, iar în cazul coparticipării procesuale se ajunge la situația ca reclamantii care nu au domiciliul în județul în care angajatorul își are sediul să se judece cu acesta la domiciliul reclamantului, ceea ce îngreunează administrarea probatoriului necesar cauzei.

Curtea de Apel Constanța — Secția civilă, minori și familie, litigii de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 284 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003. În realitate, din motivarea excepției se constată că autorii excepției critică numai dispozițiile alin. (2) al art. 284 din lege. Ulterior sesizării Curții, Legea nr. 53/2003 a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345

din 18 mai 2011, soluția legislativă criticată regăsindu-se la art. 269 alin. (2) din lege, text asupra căruia Curtea urmează să se pronunțe prin prezenta decizie.

Dispozițiile art. 269 alin. (2) din lege au următorul cuprins: „(2) *Cererile referitoare la cauzele prevăzute la alin. (1) se adresează instanței competente în a cărei circumscripție reclamantul își are domiciliul sau reședința ori, după caz, sediul.*”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că prin Decizia nr. 1.572 din 19 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 13 ianuarie 2010, a stabilit că soluția legislativă criticată nu este contrară art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât reglementarea diferită a Codului muncii față de cea a Codului de procedură civilă, referitoare la competența teritorială a instanțelor de judecată, este justificată de specificul și necesitățile ce decurg din raporturile de muncă. În acest sens trebuie observat că reglementarea criticată urmărește facilitarea accesului la justiție și a apărării salariatului care are, în cele mai multe cazuri, calitatea de reclamant.

Curtea a mai arătat că legiuitorul are competența exclusivă de a stabili normele de procedură, putând institui prevederi speciale în considerarea situațiilor specifice avute în vedere, întrucât principiul egalității nu înseamnă omogenitate, astfel că situații diferite justifică și uneori chiar impun un tratament juridic diferențiat, iar, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (2) din

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 269 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Gheorghe Drăgan și alții în Dosarul nr. 11.707/118/2009 al Curții de Apel Constanța — Secția civilă, minori și familie, litigii de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,

Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 946

din 7 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 256 alin. (1)

din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător

Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 272 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul

muncii, excepție ridicată de Ioan Gheorghiasa în Dosarul nr. 38.861/3/2009 al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită, în temeiul art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, apreciind că autorul acesteia critică o pretinsă lacună legislativă, a cărei soluționare excedează competenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 38.861/3/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 272 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**, excepție ridicată de Ioan Gheorghiasa într-o cauză având ca obiect o acțiune în răspundere patrimonială.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât nu definesc sintagma „plată nedatorată”, nu prevăd modul în care se face restituirea sumei nedatorate, cazurile de excludere ce pot interveni de la plata sumei considerate nedatorată, cine are dreptul legal de a stabili caracterul de sumă nedatorată, momentul până la care se poate solicita restituirea și nici dacă sunt vizate sumele de bani primite cu titlu de indemnizație de concediere. Totodată, mai arată că întinderea și modul de executare a obligației de restituire trebuie stabilite de instanța judecătorească, și nu de către angajator. Astfel, se susține că sunt încălcate prevederile art. 1 alin. (3) și art. 21 alin. (1)—(3) din Constituție.

Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, autorul excepției criticând mai degrabă modul de interpretare a textului legal criticat în mod formal decât conținutul său normativ.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 272 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003. Ulterior sesizării Curții Constituționale, Legea nr. 53/2003 — Codul muncii a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, iar soluția legislativă criticată se regăsește în momentul de față la art. 256 alin. (1) din cod, text asupra căruia Curtea urmează a se pronunța prin prezenta decizie și care are următorul cuprins: „(1) *Salariatul care a încasat de la angajator o sumă nedatorată este obligat să o restituie.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept și ale art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate formulată, Curtea observă că autorul acesteia nu face o veritabilă critică de neconstituționalitate. Curtea reține că acesta, pentru a avea parte de o soluție favorabilă în cadrul litigiului, critică textul prin prisma unor insuficiențe legislative, ajungând la concluzia că acesta ar trebui completat pentru a corespunde exigențelor constituționale. Însă chestiunile invocate de autorul excepției nu au relevanță constituțională și sunt mai degrabă propuneri de lege ferenda. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea nu are competența de a modifica sau completa textul legal supus controlului de constituționalitate, astfel de operațiuni aparținând competenței exclusive a legiuitorului originar sau delegat (în același sens, a se vedea Decizia nr. 897 din 30 iunie 2011*), nepublicată la data pronunțării prezentei decizii).

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 256 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Ioan Gheorghiasa în Dosarul nr. 38.861/3/2009 al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

*) Decizia nr. 897 din 30 iunie 2011 este publicată în prezentul număr al Monitorului Oficial.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.057

din 14 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96, art. 97 și art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96, art. 97 și art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Sorin Nicolas Prună în Dosarul nr. 4.234/324/2008 al Tribunalului Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială și de contencios administrativ-fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.234/324/2008, **Tribunalul Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială și de contencios administrativ-fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96, art. 97 și art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție ridicată de Sorin Nicolas Prună în cadrul unei plângeri contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că instituirea unui regim sancționator contravențional, cu consecința posibilității aplicării, în mod cumulativ, de sancțiuni constând în puncte de amendă, suspendarea exercitării dreptului de a conduce, puncte de penalizare și măsuri tehnico-administrative, constituie o restrângere excesivă a unor drepturi, în situații care nu se încadrează în cele anume prevăzute de art. 53 alin. (1) din Constituție. Se susține, de asemenea, că sunt încălcate prevederile art. 22 și 25 din Constituție, întrucât nu este prevăzută posibilitatea exonerării de răspundere pentru situații excepționale.

Tribunalul Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială și de contencios administrativ-fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, cuprinse în art. 96, care reglementează sancțiunile contravenționale complementare, în art. 97 privind măsurile tehnico-administrative și în art. 102 alin. (3) lit. e), potrivit cărora „(3) *Constituie contravenție și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a IV-a de sancțiuni și cu aplicarea sancțiunii complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 90 de zile săvârșirea de către conducătorul de autovehicul sau tramvai a următoarelor fapte: [...]*

e) *depășirea cu mai mult de 50 km/h a vitezei maxime admise pe sectorul de drum respectiv și pentru categoria din care face parte autovehiculul condus, constatată, potrivit legii, cu mijloace tehnice omologate și verificate metrologic.*”

Prevederile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 22 — *Dreptul la viață și la integritate fizică și psihică*, art. 25 — *Libera circulație și art. 53 — Restrângerea exercitării unor drepturi sau al unor libertăți.*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. Dispozițiile art. 96 alin. (6) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 au fost constatate ca fiind neconstituționale prin Decizia nr. 661 din 4 iulie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 2 august 2007. Astfel fiind și având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit cărora „*Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”, în ceea ce privește aceste dispoziții legale, excepția urmează să fie respinsă ca fiind inadmisibilă.

II. În ceea ce privește dispozițiile art. 96 alin. (1)—(5), alin. (6) lit. a)—c) și alin. (7)—(8), precum și ale art. 97 și art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, cu modificările și completările ulterioare, Curtea s-a mai pronunțat în jurisprudența sa, statuând asupra constituționalității acestora în raport cu critici similare.

Curtea a reținut că textele de lege criticate nu restrâng drepturi constituționale, ci prevăd, în deplin acord cu principiile care fundamentează statul de drept, sancționarea unor fapte de încălcare a legii care pun în pericol siguranța circulației rutiere, în scopul prevăzut încă din primul articol al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, respectiv „*asigurarea desfășurării fluente și în siguranță a circulației pe drumurile publice, precum și ocrotirea vieții, integrității corporale și a sănătății persoanelor participante la trafic sau aflate în zona drumului public, protecția drepturilor și intereselor legitime ale*

persoanelor respective, a proprietății publice și private, cât și a mediului”. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 287 din 11 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 271 din 7 aprilie 2008, și Decizia nr. 288 din

18 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 din 22 aprilie 2010. Întrucât nu au intervenit elemente noi, cele statuate în jurisprudența menționată își mențin valabilitatea.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (6) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Sorin Nicolas Prună în Dosarul nr. 4.234/324/2008 al Tribunalului Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială și de contencios administrativ-fiscal.

II. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (1)—(5), alin. (6) lit. a)—c) și alin. (7)—(8), precum și ale art. 97 și art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.086

din 14 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) lit. e) și art. 109 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) lit. e) raportate la dispozițiile art. 109 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Lucian-Claudiu Mateescu în Dosarul nr. 2.020/204/2010 al Judecătoriei Câmpina și care face obiectul Dosarului nr. 4.678D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.020/204/2010, **Judecătoria Câmpina a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) lit. e) raportate la dispozițiile**

art. 109 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Lucian-Claudiu Mateescu în cadrul unei plângeri contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține, în esență, că textele de lege criticate încalcă dreptul la apărare, întrucât, spre deosebire de materia dreptului penal, unde, ca o garanție a respectării acestui drept, organele de cercetare penală au obligația să adune probe atât cu privire la vinovăția făptuitorului, cât și cu privire la nevinovăția acestuia sau la anumite circumstanțe care diminuează ori agravează răspunderea făptuitorului, în materia contravențiilor rutiere, legiuitorul nu a prevăzut nicio garanție în acest sens. Astfel, în cazul faptelor care pot constitui contravenții la regimul circulației pe drumurile publice, activitatea agenților constatatori se rezumă doar la observarea și înregistrarea conduitei participanților la trafic, precum și la aplicarea de sancțiuni, neexistând în cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 obligația acestora de a comunica presupușilor făptuitori înregistrările video și celelalte probe care stau la baza aplicării sancțiunii contravenționale, nici măcar la cerere. Prin urmare, în momentul în care o persoană apreciază că în mod nelegal i-a fost aplicată o sancțiune contravențională, este în imposibilitatea de a proba acest lucru.

Judecătoria Câmpina apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că textele criticate nu restrâng drepturi constituționale, nu încalcă dreptul la apărare garantat de art. 24 din Constituție, ci prevăd, în deplin acord cu principiile care fundamentează statul de drept, sancționarea unor fapte de încălcare a legii care pun în pericol siguranța circulației rutiere, precum și modalitatea de constatare și sancționare a acestora.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 102 alin. (3) lit. e) și art. 109 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins:

— Art. 102 alin. (3) lit. e): „(3) *Constituie contravenție și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a IV-a de sancțiuni și cu aplicarea sancțiunii complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 90 de zile săvârșirea de către conducătorul de autovehicul sau tramvai a următoarelor fapte [...]:*

e) *depășirea cu mai mult de 50 km/h a vitezei maxime admise pe sectorul de drum respectiv și pentru categoria din care face parte autovehiculul condus, constatată, potrivit legii, cu mijloace tehnice omologate și verificate metrologic.*”;

— Art. 109 alin. (2) și (3): „(2) *Constatarea contravențiilor se poate face și cu ajutorul unor mijloace tehnice certificate sau mijloace tehnice omologate și verificate metrologic, consemnându-se aceasta în procesul-verbal de constatare a contravenției.*

(3) *În cazurile prevăzute la alin. (2), procesul-verbal se poate încheia și în lipsa contravenientului, după stabilirea identității conducătorului de vehicul, menționându-se aceasta în procesul-verbal, fără a fi necesară confirmarea faptelor de către martori.*”

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 24 — *Dreptul la apărare*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia este nemulțumit de lipsa reglementării, prin normele criticate, a obligației organului constator, în speță agenției Poliției rutiere, de a comunica

persoanei contraveniente probele care au stat la baza întocmirii procesului-verbal de contravenție. O astfel de critică, prin care se tinde la completarea dispozițiilor legale ce fac obiectul excepției, excedează competenței Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității prevederilor legale, fără a le putea modifica sau completa.

De altfel, persoana contravenientă nemulțumită de sancțiunea aplicată prin procesul-verbal de contravenție are deschisă calea plângerii la instanța de judecată, în conformitate cu prevederile art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, potrivit căreia „*Împotriva procesului-verbal de constatare a contravențiilor se poate depune plângere, în termen de 15 zile de la comunicare, la judecătoria în a cărei rază de competență a fost constatată fapta*”, cadru în care, beneficiind de toate garanțiile dreptului la un proces echitabil, poate formula apărările pe care le consideră necesare. Curtea a subliniat în acest sens în jurisprudența să pronunțată cu privire la dispoziții ale Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, legea-cadru în materie contravențională (de exemplu, Decizia nr. 96 din 4 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 15 martie 2010), că, deși procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției se bucură de prezumția de legalitate, atunci când este formulată plângere împotriva acesteia, este contestată chiar prezumția de care se bucură. În acest caz, instanța de judecată competentă va administra probele prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal. Cel care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului, așadar și de a examina probele care stau la baza aplicării sancțiunii contravenționale, obținute cu ajutorul unor mijloace tehnice certificate sau mijloace tehnice omologate și verificate metrologic, la care face referire autorul prezentei excepții în motivarea acesteia. În acest sens, art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 stabilește că „*Instanța competentă să soluționeze plângerea, după ce verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane citate, dacă aceștia s-au prezentat, administrează orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, și hotărăște asupra sancțiunii, despăgubirii stabilite, precum și asupra măsurii confiscării*”. Așadar, instanțele trebuie să manifeste un rol activ pentru aflarea adevărului, din moment ce contravenția intră sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) lit. e) și art. 109 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Lucian-Claudiu Mateescu în Dosarul nr. 2.020/204/2010 al Judecătoriei Câmpina.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea Acordului de colaborare dintre Ministerul Culturii și Patrimoniului Național din România și Ministerul Culturii din Republica Moldova, semnat la Chișinău la 12 aprilie 2011

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 20 din Legea nr. 590/2003 privind tratatele,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă Acordul de colaborare dintre Ministerul Culturii și Patrimoniului Național din România și Ministerul Culturii din Republica Moldova, semnat la Chișinău la 12 aprilie 2011.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Ministrul culturii și patrimoniului
național,
Kelemen Hunor
p. Ministrul afacerilor externe,
Romulus Doru Costea,
secretar de stat

București, 31 august 2011.
Nr. 870.

A C O R D

de colaborare între Ministerul Culturii și Patrimoniului Național din România și Ministerul Culturii din Republica Moldova

Ministerul Culturii și Patrimoniului Național din România și Ministerul Culturii din Republica Moldova, denumite în continuare *părți*,

bazându-se pe prevederile Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Moldova privind colaborarea în domeniile științei, învățământului și culturii, semnat la Chișinău la 19 mai 1992,

având în vedere comunitatea de limbă, istorie și tradiții culturale,
exprimându-și dorința de a dezvolta și aprofunda relațiile tradiționale în domeniul culturii, artelor și patrimoniului cultural,
în scopul consolidării spațiului cultural și spiritual comun,
au convenit asupra următoarelor:

ARTICOLUL 1

Părțile decid să stabilească și să contribuie prin toate mijloacele la dezvoltarea colaborării în domeniile culturii, artelor și patrimoniului cultural între cele două state și, în aceste scopuri, vor acorda sprijin inițiativelor corespunzătoare.

ARTICOLUL 2

Părțile vor sprijini și vor încuraja dezvoltarea colaborării dintre instituțiile și organizațiile de resort în domeniile nominalizate pe baza principiilor de paritate și bună înțelegere.

ARTICOLUL 3

Părțile vor încuraja colaborarea în următoarele domenii: arte plastice, muzică, teatru, literatură, activități editoriale, patrimoniu cultural, inclusiv în domeniul patrimoniului imaterial, precum și

colaborări între muzeele, bibliotecile naționale și alte instituții specializate.

ARTICOLUL 4

Părțile vor susține colaborarea în domeniul culturii, artelor, patrimoniului cultural, încurajând:

— legăturile directe între instituții de specialitate, uniuni de creație, asociații și fonduri de cultură, oameni de cultură și artă;

— participarea la festivaluri, simpozioane, expoziții, tabere de creație, conferințe, seminare și alte activități de promovare a culturii din ambele state;

— turneele colectivelor, ansamblurilor muzicale și dramatice profesioniste și de amatori, precum și a interpreților din ambele state;

— participarea la festivaluri, concursuri și alte activități culturale internaționale, organizate pe teritoriul celuilalt stat;

— schimbul de expoziții în domeniul patrimoniului cultural, artelor și arhitecturii contemporane;

— schimbul de specialiști în domeniul culturii, prin organizarea de stagii de documentare, în scopul îmbogățirii experienței și încurajării schimbului de informații între cele două state;

— încurajarea schimbului de cărți, publicații și periodice între biblioteci și alte instituții de cultură din ambele state, participarea la târgurile și expozițiile internaționale de carte organizate pe teritoriul celuilalt stat;

— montarea și prezentarea creațiilor muzicale și dramatice ale autorilor din ambele state;

— programele și proiectele comune în domeniile patrimoniului cultural imaterial.

Părțile vor sprijini și alte tipuri de colaborare, contribuind la dezvoltarea și intensificarea schimbului cultural și a schimbului de experți.

ARTICOLUL 5

Părțile vor colabora în domeniul cinematografiei, prin organizarea în regim de reciprocitate a unor săptămâni ale filmului, vor participa reciproc la festivalurile internaționale de film, care vor fi organizate în ambele state, vor încuraja colaborarea cineaștilor și organizațiilor cinematografice ale ambelor state, inclusiv schimbul, achiziționarea de filme și producția video.

Părțile vor sprijini cooperarea în domeniul coproducțiilor cinematografice.

ARTICOLUL 6

Părțile vor încuraja colaborarea în domeniile cercetării, conservării, protejării, promovării, valorificării patrimoniului cultural material și imaterial, formării și specializării cadrelor în aceste domenii, în baza unor programe și proiecte speciale.

Părțile vor colabora în felul următor:

— prin schimburi de experiență și informații;

— prin misiuni de asistență tehnică de cooperare și de expertiză, ce țin de domeniul de competență și în funcție de priorități;

— prin schimburi de specialiști;

— prin proiecte comune în domeniile de interes pentru ambele state, inclusiv prin elaborarea de candidaturi comune pentru Listele UNESCO privind patrimoniul cultural imaterial al umanității.

ARTICOLUL 7

Părțile vor facilita colaborarea în scopul prevenirii exportului și importului ilicit al bunurilor culturale și istorice, în conformitate cu legislația națională în vigoare a fiecărui stat și în conformitate cu convențiile internaționale semnate de părți.

ARTICOLUL 8

Părțile vor încuraja dezvoltarea relațiilor bilaterale în domeniul artei teatrale prin relațiile directe între teatrele dramatice și de păpuși, organizarea turneelor, schimbului de regizori, scenografi, dramaturgi, critici de teatru etc.

ARTICOLUL 9

Părțile vor contribui la stabilirea contactelor directe între instituțiile muzicale și organizațiile concertistice, schimburi de interpreți, ansambluri muzicale și soliști.

ARTICOLUL 10

În conformitate cu legislația în vigoare a ambelor state, părțile vor susține colaborarea între muzee, biblioteci, instituții cu atribuții în domeniile patrimoniului cultural imaterial și alte instituții specializate similare, înlesnind schimburile de informații,

experiență profesională și specialiști, asigurând și accesul larg la fondurile de documente din aceste instituții în scopuri de cercetare științifică și creație.

ARTICOLUL 11

Părțile vor susține legăturile în domeniul activității editoriale, vor încuraja colaborarea dintre edituri, precum și în domeniul difuzării cărților și altei producții editoriale.

ARTICOLUL 12

Părțile vor colabora în domeniul conservării, protejării și punerii în valoare a patrimoniului cultural imaterial, vor participa în regim de reciprocitate sau prin programe comune, la concursuri, tabere de creație, târguri ale meșterilor populari și alte manifestări din domeniile menționate.

ARTICOLUL 13

Părțile vor consolida relațiile bilaterale în domeniul învățământului artistic sprijinind:

— stabilirea și dezvoltarea relațiilor directe dintre organizații și instituții de învățământ artistic, precum și dintre instituții culturale care oferă programe educaționale;

— participarea la simpozioane, conferințe și alte manifestări artistice în domeniu.

Colaborarea în domeniul învățământului dintre România și Republica Moldova este reglementată, anual, prin Protocolul de colaborare dintre Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului din România și Ministerul Educației din Republica Moldova.

ARTICOLUL 14

Părțile vor stimula, conform obiectivelor prezentului acord, colaborarea nemijlocită dintre alte organizații și instituții sau persoane interesate din ambele state în colaborarea culturală.

ARTICOLUL 15

Ministerul Culturii și Patrimoniului Național din România va acorda asistența și expertiza necesare în domeniul cultural și al protejării și valorificării patrimoniului cultural, în vederea promovării intereselor Republicii Moldova în procesul de asociere și integrare în Uniunea Europeană.

ARTICOLUL 16

Părțile vor înlesni contactele directe dintre organizațiile guvernamentale și neguvernamentale care au drept scop cooperarea culturală, protejarea și valorificarea patrimoniului cultural, vor încuraja fondarea și activitatea instituțiilor culturale ale unei părți pe teritoriul statului celeilalte părți, conform actelor normative în vigoare și în baza condițiilor ce urmează a fi convenite ulterior.

ARTICOLUL 17

Colaborarea culturală dintre părți se va realiza, cu excepția cazului în care se convine altfel de către părți, astfel:

1. Schimb de delegații.

1.1. Partea trimitătoare suportă cheltuielile de transport internațional pentru delegația sa.

Partea primitoare suportă cheltuielile de cazare și masă, transport intern, program cultural, asigură asistența medicală gratuită în caz de urgențe medico-chirurgicale și boli cu potențial endemoepidemic, în conformitate cu legislația internă în vigoare.

2. Condițiile privind realizarea expozițiilor, turneelor teatrelor și colectivelor artistice și angajamentele reciproce (durata, cheltuielile de transport al exponatelor și decorurilor, de transport al însoțitorilor, cheltuielile vamale și de depozitare, securitate, asigurare etc.) vor fi stabilite în fiecare caz concret de

organizațiile cointeresate ale părților și vor fi prevăzute în contracte speciale.

ARTICOLUL 18

Prezentul acord nu va afecta drepturile și obligațiile părților care reies din tratatele internaționale la care acestea sunt părți.

ARTICOLUL 19

Prin înțelegerea reciprocă scrisă a părților, prezentul acord poate fi modificat și completat, fiind întocmite protocoale separate, care constituie parte integrantă a acordului. Respectivul protocoale vor intra în vigoare în conformitate cu art. 21.

ARTICOLUL 20

Divergențele legate de aplicarea și interpretarea prezentului acord vor fi soluționate prin consultări și negocieri între părți.

Semnat la Chișinău la 12 aprilie 2011 în două exemplare originale.

Pentru
Ministerul Culturii și Patrimoniului Național al României,
Kelemen Hunor,
ministrul culturii și patrimoniului național

Pentru
Ministerul Culturii al Republicii Moldova,
Boris Focșa,
ministrul culturii

ARTICOLUL 21

Pentru implementarea prezentului acord, părțile vor crea comisii mixte ori grupuri de lucru pentru elaborarea programelor sau protocoalelor de cooperare reciprocă, în care vor fi stipulate toate condițiile măsurilor planificate.

ARTICOLUL 22

Prezentul acord intră în vigoare la data ultimei notificări, prin canale diplomatice, prin care părțile se informează în legătură cu îndeplinirea procedurilor interne necesare intrării lui în vigoare.

Prezentul acord se încheie pe o perioadă de 5 ani. Valabilitatea lui se va prelungi în mod automat pe următoarele perioade consecutive de 5 ani, dacă niciuna dintre părți nu va notifica în scris cealaltă parte, prin canale diplomatice, cu cel puțin 6 luni până la expirarea valabilității prezentului acord, despre intenția sa de a-l denunța.

În cazul denunțării prezentului acord, toate proiectele și activitățile demarate în baza lui vor fi realizate conform condițiilor stabilite anterior.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

